

*Po spotkaniu z Jezusem bądźmy Jego
świadkami dla całego świata, dla tych,
którzy są blisko i daleko.*

Pałające serca, stopy w drodze (por. Łk 24, 13–35)

**MODLITWA RÓŻAŃCOWA
DO NAJŚWIĘTSZEJ
MARYI PANNY
OBCHODZĄC MIESIĄC
MISYJNY 2023 R.**

Krajowe Dzieła Misyjne

Pałające serca, stopy w drodze

(por. Łk 24, 13–35)

MODLITWA RÓŻAŃCOWA
DO NAJŚWIĘTSZEJ MARYI
PANNY OBCHODZĄC
MIESIĄC MISYJNY 2023 R.

MODLITWA UCZNIÓW MISJONARZY

Panie,

otwórz nasze **oczy**,

abyśmy rozpoznali Twoją żywą obecność
pośród nas i idącego obok nas.

Otwórz nasze **uszy**,

abyśmy z radością słuchali głoszonego nam słowa
i rozgrzewali serca tych, którzy chcą szukać Ciebie.

Otwórz nasze **serca**,

rozpal je, abyśmy mogli zaangażować się w Twoją historię
jako uczniowie, którzy stają się świadkami i głosicielami
Twojego zmartwychwstania na całym świecie.

Naucz nas,

dzielić się naszymi odkryciami z innymi

abyśmy się wzajemnie ubogacali,

ponieważ Ty jesteś cennym skarbem,

któremu warto poświęcić całe życie.

Jesteś częścią naszego dziedzictwa,

które towarzyszy nam na co dzień

i napędza nas radością.

Amen

Pałające serca, stopy w drodze

(por. Łk 24, 13–35)

MODLITWA RÓŻAŃCOWA
DO NAJŚWIĘTSZEJ MARYI
PANNY OBCHODZĄC MIESIĄC
MISYJNY 2023 R.

2023 r. Krajowe Dzieła Misyjne
Nacionalinė misijų tarnyba
ul. S. Skapo 4, LT-01122 Wilno
kod firmowy 306008380
www.misijos.katalikai.lt
misijos.katalikai.lt

Modlitwy z obrzędów liturgicznych

Teksty Pisma Świętego i teksty Papieża z internetu

Tekst przygotował dyrektor Krajowych Dziel Misyjnych

Ks. ALESSANDRO BARELLI SDB

NIHIL OBSTAT

Mgr. t. kośc. ks. M. BIANCO SDB

Censor ad hoc deputatus

Vilnius, 13 07 2023

IMPRIMATUR

† G. GRUŠAS

Archiepiscopus Vilnensis

Vilnius, 13 07 2023

Nr. S-399/23

© Lietuvos vyskupų konferencija, 2023

© Nacionalinė misijų tarnyba, 2023

ISBN 978-609-96325-1-3

misijos.katalikai.lt

info@misijos.katalikai.lt

Przedmowa

Do wydania w 2023 roku

Uczniowie jako świadkowie

Niniejsza książeczka ma pomóc wspólnotom parafialnym i osobom zaangażowanym w różne ruchy religijne w duchowym przeżywaniu miesiąca misyjnego, jakim jest październik. Miesiąc ten jest ściśle związany z modlitwą różańcową w tradycji polskiej. Te różne treści ubogacają się wzajemnie i wzmacniają nasz konkretny sposób życia wiarą katolicką w modlitwie i codziennej praktyce. Korzystając z tej pobożnej praktyki, nasza modlitwa różańcowa będzie również mogła być pełniej zintegrowana z żywotnym kontekstem Kościoła, stając się w ten sposób istotnym i potężnym narzędziem nawrócenia całej wspólnoty chrześcijańskiej.

Oprócz tekstu orędzia papieża Franciszka na Światowy Dzień Misyjny, tekstów październikowej modlitwy różańcowej, proponujemy na każdy dzień miesiąca cytaty z dekretu Soboru Watykańskiego II *Ad gentes* o duchu misyjnym Kościoła: w perspektywie Jubileuszu Kościoła w 2025 r., jesteśmy zaproszeni przez papieża w 2023 r. do ponownego przeczytania, refleksji i przyswojenia dokumentów Soboru Watykańskiego II. Cytaty w tej książeczce są również świadectwem naszego zaangażowania w kontekst Kościoła powszechnego.

Jaki jest powód obchodów Światowego Dnia Misyjnego i Miesiąca Misyjnego? Co jest szczególnego w roku 2023?

Miesiąc Misyjny, Dzień Misyjny

Po Soborze Watykańskim II (1962–1965) w Kościele ukształtowała się nowa i silniejsza świadomość misyjna. Doprowadziło to do prawdziwej potrzeby rozeznania, zbadania, refleksji i życia powołaniem misyjnym, już nie spontanicznie, ale zgodnie z obowiązującymi i powszechnie akceptowanymi kryteriami. Potrzeba „silnego czasu” poświęconego powszechnej misji Kościoła dla całego ludu Bożego stawała się coraz bardziej widoczna. Tak więc od końca lat sześćdziesiątych, z inicjatywy włoskiego Towarzystwa Rozkrzewiania Wiary, miesiąc październik został przeznaczony wyłącznie na misję powszechną. W tym miesiącu podejmowane są różne inicjatywy, z których najważniejszą są obchody Światowego Dnia Misyjnego w przedostatnią niedzielę października. Ten „silny czas” jest dziś ogłaszany na całym świecie przez Papieskie Stowarzyszenia Misyjne, reprezentowane na Litwie przez Krajowe Dzieła Misyjne. W 2023 roku Światowy Dzień Misyjny będzie obchodzony 22 października.

„Tak jak oddychanie nie może się zatrzymać, ponieważ śmierć byłaby nieuchronna, tak też impuls misyjny nie może ograniczać się do jednego dnia w roku, jeśli nie

chcemy zagrozić przyszłości Kościoła i naszej chrześcijańskiej egzystencji” (Paweł VI). W tym kontekście *Ecclesiae Sanctae*, ważny dokument po Soborze Watykańskim II, stwierdza, że „Światowy Dzień Misyjny musi być spontanicznym wyrazem ducha misyjnego, podtrzymywanym przez codzienne modlitwy i ofiary”.

Ś.p. Papież Benedykt XVI w swoim orędziu na Światowy Dzień Misyjny 2007 przypomniał: „W obliczu zsekularyzowanej kultury, która czasami wydaje się coraz bardziej przenikać zachodnie społeczeństwa, a także w obliczu kryzysu rodziny, spadku liczby powołań i starzenia się duchowieństwa, nasze Kościoły, ze swoimi starymi tradycjami, narażają się dziś na ryzyko zamknięcia się w sobie, mniej optymistycznego spojrzenia w przyszłość i spowolnienia działalności misyjnej. Nadszedł jednak czas, aby z ufnością otworzyć się na Opatrzność Bożą, która nigdy nie opuszcza swojego ludu i prowadzi go mocą Ducha Świętego ku realizacji odwiecznego planu zbawienia”.

Papież Franciszek, z okazji Światowego Dnia Misyjnego 2018, przypomina również, że „miłość nie może być ograniczona” i że takie rozprzestrzenianie się miłości generuje „spotkanie, świadectwo, głoszenie”. Zachęca również do „dzielenia się miłością ze wszystkimi, którzy są daleko od wiary, obojętni na nią, a czasem wrogo do niej nastawieni”. Papież Franciszek wyraża głęboką wdzięczność za wszystkie działania kościelne,

które „umożliwiają osobiste spotkanie z żywym Chrystusem w Jego Kościele: parafie, stowarzyszenia, ruchy, wspólnoty zakonne, różne posługi misyjne, w tym Papieskie Stowarzyszenia Misyjne, które narodziły się „z młodych serc”, aby pomóc głosić Ewangelię wszystkim narodom, przyczyniając się do ludzkiego i kulturowego wzrostu niezliczonych populacji głodnych prawdy”.

Papież Franciszek powtórzył te myśli w swoim orędziu na Światowy Dzień Misyjny 2023: „Wszyscy możemy przyczynić się do tego ruchu misyjnego: poprzez nasze modlitwy i działania, poprzez nasze wsparcie finansowe lub ofiarę naszych cierpień, a także poprzez nasze osobiste świadectwo». Papieskie Stowarzyszenia Misyjne są szczególnie odpowiednim środkiem promowania tej współpracy misyjnej, zarówno na poziomie duchowym, jak i materialnym. Zbiórka ofiar z okazji Światowego Dnia Misyjnego jest zatem przeznaczona na Papieskie Towarzystwo Rozkrzewiania Wiary.

Być misjonarzami najpierw sercem, a potem czynem.

Miesiąc październik rozpoczyna się liturgicznym wspomnieniem świętej Teresy z Lisieux, patronki misji. To wspomnienie przypomina nam, że misjonarze Ewangelii wyróżniają się sposobem, w jaki głoszą Boga objawionego w Jezusie Chrystusie. Potrzebujemy kaznodziejów, którzy opuszczają swoje rodzinne wspólnoty i poświęcają swoje życie, aby dawać świadectwo

wiary wśród ludzi, którzy jeszcze nie słyszeli Dobrej Nowiny. Ale są też tacy, którzy pozostają w swoich środowiskach, i są powołani do wspierania tych pierwszych modlitwą, ofiarą i przykładem. Oni również są misjonarzami. Papież Franciszek przypomina: „Św. Teresa od Dzieciątka Jezus jest patronką misji, ale nigdy nie była na misjach: jak to rozumieć? Była mniszką karmelitanką, a jej życie było pełne ducha skromności i pokory: nazywała siebie „małym ziarnkiem piasku”. Z powodu słabego zdrowia Teresa zmarła w wieku zaledwie 24 lat. Ale chociaż jej ciało było słabe, jej serce było pełne życia i zapału misyjnego. W swoim dzienniku św. Teresa od Dzieciątka Jezus mówi nam, że chciała być misjonarką nie tylko przez kilka lat, ale przez resztę swojego życia, aż do końca świata. Była „duchową siostrą” kilku misjonarzy: towarzyszyła im z klasztoru ze swoimi listami i modlitwami oraz ofiarowywała im różne nabożeństwa. Modliła się wstawienniczo za misję, nie pojawiając się, jak silnik, którego nie widać, ale który daje pojazdowi moc do poruszania się naprzód. W rzeczywistości misjonarze, których Teresa jest patronką, to nie tylko ci, którzy podróżują daleko, uczą się nowych języków, czynią dobre uczynki i wiedzą, jak dobrze głosić Ewangelię. Misjonarzem jest także każda osoba, która jest narzędziem Bożej miłości w środowisku, w którym żyje, każdy kto robi wszystko, aby Jezus mógł przyjść przez jego świadectwo, modlitwę i wstawiennictwo. Wiara rodzi się z zachwyty. Chrze-

ścijaninem nie zostaje się dlatego, że ktoś nas do tego zmusza, ale dlatego, że dotyka nas miłość. (07 06 2023 Katecheza)

Z tego powodu musimy odnowić naszą świadomość misyjną: przesłanie Ewangelii nie może się zatrzymać. Musi rozprzestrzeniać się na ziemie dalekie i bliskie. Odległe, nie tylko geograficznie, ale także społecznie: być może nasz bliźni jest tak daleko od Boga, że światło wiary jest nieobecne w jego życiu, ale to co dotrze do bliźniego, czy nie jest przykład naszego życia? Poranne pozdrowienie, posługa lub pomocna dłoń, sąsiedzka relacja oparta na współczuciu i wzajemnym szacunku... Wszystko to może przynieść tej osobie światło wiary. Bracia i siostry mieszkający w Afryce, Azji, Oceanii, Ameryce również mogą być bliźniami. Być może otrzymali orędzie Chrystusa zaledwie kilkadziesiąt lat temu, ale żyją nim z wielkim entuzjazmem. Poczujmy, że są naszymi bliskimi braćmi, którzy mogą modlić się za nas i dawać nam dobry przykład, odnawiając naszą radość z życia chrześcijańskiego.

Uczniowie z Emaus są przykładem dla każdego ucznia-misjonarza

Na Światowy Dzień Misyjny papież wybrał obraz uczniów z Emaus z Ewangelii Łukasza 24. W centrum tego fragmentu znajdują się dwaj uczniowie w drodze do Emaus, którzy zawsze interesowali czytelników. Kim oni są? Dokąd idą? Wydaje się, że te dwie postacie

spowija cień tajemnicy, ani jednej z nich nie znamy nawet imienia.

Tworzenie pamięci, otwieranie serca

Uczniowie z Emaus wyruszają w prawdziwą podróż wiary. A ta podróż musi rozpocząć się od serca. Pod koniec spotkania z Chrystusem mówią: „Czyż serca nasze nie pałały, gdy rozmawiał z nami w drodze i otwierał przed nami znaczenie Pism?” (Łk 24:32). Zwróćmy uwagę na jeden szczegół: ci dwaj uczniowie nie byli apostołami, ale znali Jezusa w Jego ziemskim życiu i dobrze wiedzieli, czego dokonał: „Był prorokiem, potężnym w czynie i słowie...” (Łk 24:19). Uczniowie z Emaus pięknie opisują Jego posługę, ale brakuje im jednej rzeczy: serca. Jezus nazywa ich „ignorantami i nieudolnego serca” (Łk 24:25). Ból i frustracja z powodu tego, co się stało, schłodziły ich wnętrza, ale Pan odwiedza ich w tym doświadczeniu porażki, leczy ich pamięć i skłania ich do otwarcia serc, które były już zamknięte.

Zobaczyć Pana, początek misji

Jezus był zawsze z nimi, chodził z nimi, a jednak oni Go nie rozpoznali. „Widzenie” dwóch uczniów jest opisane z wielką ironią: na początku Go nie widzieli, ale On „chodził z nimi” (Łk 24:15). Później rozmawiają z Jezusem, ale traktują Go jak obcego. Sam Pan wyjaśnia im znaczenie Pism i jedzą razem obiad. Po zmart-

wychwstaniu każda Wieczerza Pańska jest znakiem dawania i miłości. Nie wiemy, gdzie się zatrzymali, czy był to dom, czy gospoda, Ewangelista nam tego nie mówi, nie jest to ważne. Ewangelista chce skupić naszą uwagę na działaniu Jezusa tego wieczoru, które jest najważniejszym momentem całej historii: „Wziął chleb, pobłogosławił go, połamał i dał im” (Łk 24:30). Ten chleb to nie tylko woda i mąka. To pamiątka Ostatniej Wieczerzy, podczas której Jezus powiedział: „To jest Ciało moje, które za was będzie wydane. To czynicie na moją pamiątkę” (Łk 22:19). Wtedy „otworzyły się im oczy i poznali Jezusa” (Łk 24:31). Największy akt miłości, jakiego kiedykolwiek dokonano, pozwala im rozpoznać Pana. W orędziu na Światowy Dzień Misyjny 2023 papież pisze: „Obraz „kroczących stóp” przypomina nam po raz kolejny o zawsze aktualnej *missio ad gentes*, misji powierzonej Kościołowi przez Zmartwychwstałego Pana, aby ewangelizować każdego człowieka i każdy naród aż po krańce ziemi. Dzisiaj ludzkość, naznaczona wieloma niesprawiedliwościami, podziałami i wojnami, bardziej niż kiedykolwiek potrzebuje Dobrej Nowiny o pokoju i zbawieniu w Chrystusie. Dlatego pragnę skorzystać z tej okazji, aby powtórzyć, że „każdy ma prawo do przyjęcia Ewangelii. Chrześcijanie muszą ją głosić bez wyróżniania kogokolwiek, nie tak, jakby nakładali nowy obowiązek, ale jako ludzie, którzy pragną dzielić się radością, ukazywać piękny horyzont, proponować kuszącą

uczcie” (*Evangelii gaudium*, 14). Nawrócenie misyjne pozostaje najważniejszym celem, jaki musimy sobie postawić jako jednostki i jako wspólnota, ponieważ „działalność misyjna jest paradygmatem całej pracy Kościoła” (tamże, 15).

Kim są uczniowie z Emaus?

My sami jesteśmy uczniami z Emaus, gdy podążamy tą samą drogą, co oni, gdy pamiętamy działanie Pana w naszym życiu i gdy nasze serca płoną, słuchając Jego Słowa ze szczerością. Jesteśmy uczniami z Emaus, gdy radość ze spotkania Zmartwychwstałego nie pozwala nam zasnąć w nocy i zachęca nas do bycia świadkami Jego radości. Jesteśmy tymi, którzy powracają do naszego otoczenia, aby być świadkami spotkania z żywym, zmartwychwstałym Zbawicielem. Podróż uczniów z powrotem do Jerozolimy jest aktem misyjnym par excellence, który wykracza poza mówienie o Bogu, ale także świadczy o Nim.

„Tak jak dwaj uczniowie opowiedzieli innym, co im się przydarzyło w drodze (por. Łk 24, 35), tak i nasze głoszenie będzie radosnym opowiadaniem o Panu Chrystusie, o Jego życiu, męce, śmierci i zmartwychwstaniu, o cudach, jakie Jego miłość uczyniła w naszym życiu. Wyruszymy więc ponownie w podróż, oświeceni spotkaniem ze Zmartwychwstałym i ożywieni Jego Duchem. Idźmy z płonącymi sercami, otwartymi oczami i stopami w drodze, abyśmy mogli rozpalić serca

innych Słowem Bożym, otworzyć oczy innych, aby zobaczyć Jezusa w Eucharystii i zaprosić wszystkich do wspólnego kroczenia drogą pokoju i zbawienia, którą Bóg w Chrystusie dał ludzkości” (Orędzie papieskie na Światowy Dzień Misyjny 2023 r.).

Kościół misyjny na synodzie

Synod Biskupów odbywa się w Rzymie w miesiącu misji w 2023 roku, gdy Kościół na całym świecie angażuje się w drogę synodalną. Świętując miesiąc misji, ważne jest, aby pamiętać, że wiele głosów wzywa do odnowy i nawrócenia w Kościele powszechnym.

Zachęteni rozpoczętą drogą synodalną, nie możemy ignorować różnic w warunkach życia wspólnot chrześcijańskich w różnych regionach świata. W niektórych krajach Kościół stanowi większość populacji i jest kulturowym drogowskazem całego społeczeństwa. Ale są też kraje, w których katolicy stanowią mniejszość. W niektórych z tych krajów katolicy i inni chrześcijanie są nawet poddawani bardzo surowym prześladowaniom, a często nawet męczeństwu. Podczas gdy w niektórych krajach istnieje zsekularyzowany sposób myślenia, który dąży do wykluczenia religii ze sfery publicznej, w innych fundamentalizm religijny, który nie szanuje wolności innych, prowadzi do różnych form nietolerancji i przemocy, które znajdują również odzwierciedlenie we wspólnocie chrześcijańskiej i jej

relacjach ze społeczeństwem. Często chrześcijanie przyjmują takie same postawy, podsycając podziały i konfrontację nawet w samym Kościele. Należy również wziąć pod uwagę, w jaki sposób pęknięcia w społeczeństwie, z różnych powodów (podziały etniczne, rasowe, kastowe lub inne podziały społeczne, a także przemoc kulturowa i strukturalna), znajdują odzwierciedlenie we wspólnocie chrześcijańskiej i jej relacjach ze społeczeństwem. Sytuacje te mają znaczący wpływ na znaczenie i konkretne możliwości koncepcji „pójścia razem” zaproponowanej przez Synod.

Synodalność jest podstawową drogą Kościoła, powołanego do odnowy przez działanie Ducha Świętego i słuchanie Słowa Bożego. Zdolność do wyobrażenia sobie innej przyszłości Kościoła i jego instytucji, zgodnie z otrzymaną misją, zależy w dużej mierze od decyzji o rozpoczęciu procesów słuchania, dialogu i wspólnotowego rozeznawania, w których każdy może uczestniczyć i wносить swój wkład. Jednocześnie wybór „kroczenia razem” jest proroczym znakiem dla ludzkości, która potrzebuje wspólnego projektu zdolnego do osiągnięcia dobra wszystkich. Kościół zdolny do wspierania komunii i braterstwa, uczestnictwa i pomocniczości, wierny temu, co głosi, będzie w stanie stanąć po stronie ubogich i zmarginalizowanych i użyć im swojego głosu. Aby „iść razem”, musimy pozwolić Duchowi Świętemu rozwinąć nasze prawdziwe synodalne myślenie. Musimy odważnie i z wol-

nym sercem zaangażować się w proces nawrócenia, bez którego nie będzie możliwa trwała przemiana tak potrzebna Kościołowi.

„Pilność działalności misyjnej Kościoła w naturalny sposób wymaga coraz ściślejszej współpracy misyjnej między wszystkimi jego członkami na wszystkich poziomach. Taki jest zasadniczy cel rozpoczętej przez Kościół drogi synodalnej, którą charakteryzują kluczowe słowa: komunია, uczestnictwo, misja”, wyjaśnia papież w orędziu z okazji Światowego Dnia Misyjnego, w którym precyzuje, że „droga ta nie oznacza egocentryzmu Kościoła; nie jest to ogólna ankieta, która decyduje, jak w parlamencie, o tym, w co należy wierzyć i praktykować, a co należy pominąć, w świetle preferencji ludzi. Jest to raczej wędrówka, tak jak uczniowie z Emaus, słuchając Zmartwychwstałego Pana, który zawsze idzie pośród nas, aby wyjaśnić znaczenie Pisma Świętego i łamać z nami Chleb, abyśmy mocą Ducha Świętego mogli wypełniać Jego misję w świecie».

Jesteśmy zatem powołani do bycia wędrownymi misjonarzami, w jedności modlitwy i działania z całą wspólnotą chrześcijańską. Zawsze wsłuchani w głos Ducha Świętego, który posyła nas dzisiaj, abyśmy świadczyli światu o Ewangelii Miłości.

Ks. Alessandro Barelli SDB
Dyrektor Krajowych Działań Misyjnych

Dekret Soboru Watykańskiego II

AD GENTES

O misyjnej działalności Kościoła

cytaty na każdy dzień października 2023 r.

1 Października

Kościół posłany przez Boga do narodów, aby był „powszechnym sakramentem Zbawienia”, usiłuje głosić Ewangelię wszystkim ludziom z najgłębszej potrzeby własnej katolickości oraz z nakazu swego Założyciela (por. Mk 16, 15). (**AdG 1**)

2 Października

Kościół pielgrzymujący jest misyjny ze swej natury, ponieważ swój początek bierze wedle planu Ojca z posłania (ex missione) Syna i z posłania Ducha Świętego. Plan ten zaś wypływa „ze źródła miłości”, czyli z miłości Boga Ojca. On to będąc Początkiem bez początku, z którego rodzi się Syn, a przez Syna pochodzi Duch Święty, stwarzając nas dobrowolnie w swej niezmiernej i pełnej miłosierdzia łaskawości i powołując łaskawie do uczestnictwa z sobą w życiu i chwale, rozlewa hojnie swą boską dobroć i rozlewać jej nie przestaje, tak żeby

będąc Stwórcą wszystkiego, stał się ostatecznie „wszystkim we wszystkim” (1 Kor 15, 28), osiągając równocześnie i własną chwałę i naszą szczęśliwość. (**AdG 2**)

3 Października

[...] Bóg zaś dla ustalenia pokoju, to jest wspólnoty z sobą oraz dla zespolenia braterskiej społeczności wśród ludzi, i to grzesznych, postanowił wkroczyć w historię ludzką w sposób nowy i ostateczny, posyłając Syna swego w naszym ciele, aby przez Niego uwolnić ludzi spod władzy ciemności i szatana (por. Kol 1, 13; Dz 10, 38) oraz pojednać w Nim świat z sobą (por. 2 Kor 5, 19) [...]. (**AdG 3**)

4 Października

[...] To zaś, co Pan raz głosił albo co raz w Nim dokonało się dla zbawienia rodzaju ludzkiego, należy obwieszczać i rozpowszechniać aż po krańce ziemi (por. Dz 1, 8), rozpoczynając od Jerozolimy (por. Łk 24–27), tak żeby to, co raz dopełnione zostało dla zbawienia wszystkich, z biegiem czasów osiągnęło we wszystkich swój skutek. (**AdG 3**)

5 Października

[...] Dla dokonania zaś tego posłał Chrystus od Ojca Ducha Świętego, by przeprowadzał zbawcze Jego dzieło od wewnątrz i pobudzał Kościół do rozszerzania się. Bez wątpienia Duch Święty działał już na świecie, nim

jeszcze Chrystus został uwielbiony [1]. W dniu jednak Zielonych Świąt zstąpił na uczniów, aby pozostać z nimi na zawsze (por. J 14, 16). Kościół zaś publicznie ujawnił się wobec tłumów i zaczęło się rozszerzanie Ewangelii wśród narodów przez głoszenie słowa Bożego [...]. (**AdG 4**)

6 Października

[...] Pan założył swój Kościół jako sakrament zbawienia, apostołów zaś posłał na cały świat, podobnie jak Jego posłał Ojciec (por. J 20, 21), polecając im: „Idąc tedy nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego, nauczając je zachowywać wszystko, cokolwiek wam przykazałem” (Mt 28, 19–20). „Idąc na cały świat, głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Kto uwierzy i ochrzci się, będzie zbawiony, a kto nie uwierzy, będzie potępiony” (Mk 16, 15–16) [...]. (**AdG 5**)

7 Października

[...] Ogólnie „misjami” nazywa się specjalne przedsięwzięcia, które wysłani przez Kościół głosiciele Ewangelii, idąc na cały świat, podejmują celem wykonania zadań głoszenia Ewangelii i zakładania Kościoła wśród narodów lub grup społecznych jeszcze nie wierzących w Chrystusa; dochodzą one do skutku przez działalność misyjną, a ponieważ prowadzi się je na pewnych terenach uznanych przez Stolicę Apostolską. Właści-

wym celem tej działalności misyjnej jest przepowiadanie Ewangelii i zakładanie Kościoła wśród ludów i grup, gdzie Kościół nie zapuścił jeszcze korzeni [2] [...]. (**AdG 6**)

8 Października

Działalność misyjna ma swoje uzasadnienie w woli Boga, „który chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do uznania prawdy. Bo jeden jest Bóg; jeden i pośrednik między Bogiem i ludźmi, człowiek Chrystus Jezus, który wydał samego siebie na okup za wszystkich” (1 Tm 2, 4–6), „i nie ma w żadnym innym zbawienia” (Dz 4, 12). Do Niego więc, poznanego przez nauczanie Kościoła, wszyscy powinni się nawrócić i przez chrzest złączyć się z Nim oraz z Kościołem, który jest Jego Ciałem. (**AdG 7**)

9 Października

Działalność misyjna związana jest również bardzo ściśle z samą naturą ludzką i jej dążeniami. Ukazuje bowiem Chrystusa, Kościół tym samym objawia ludziom autentyczną prawdę o ich stanie oraz ich pełnym powołaniu; Chrystus jest bowiem źródłem oraz wzorem tej odnowionej, przenikniętej braterską miłością, szczerością i duchem pokoju ludzkości, której wszyscy pragną. Chrystus i Kościół, który daje o Nim świadectwo przez głoszenie Ewangelii, stoją ponad wszelkimi partykularyzmami rasowymi czy narodo-

wościowymi i dlatego nie mogą przez nikogo i nigdzie być uważani za obcych. Chrystus sam jest prawdą i drogą, które uprzystępnia wszystkim głoszenie Ewangelii, przekazującej wszystkim słowa tegoż Chrystusa: „Pokutujcie i wierzcie Ewangelii” (Mk 1, 15). [...] (**AdG 8**)

10 Października

[...] Nikt nie doznaje wyzwolenia z grzechu ani nie wznosi się ponad siebie sam przez siebie i własnymi siłami; nikt też w ogóle nie uwalnia się od swej słabości, osamotnienia czy niewoli (Por. Ireneusz, „Adv. Haer.”, III, 15, nr 3: PG 7, 919: „Byli głosicielami prawdy i apostołami wolności”); wszyscy natomiast potrzebują Chrystusa jako wzoru, nauczyciela, wyzwoliciela, zbawiciela, ożywiciela. Zaiste, Ewangelia była w dziejach ludzkości, także ziemskich, zacznem wolności i postępu i wciąż okazuje się zacznem braterstwa, jedności i pokoju. (**AdG 8**)

11 Października

Działalność misyjna polega jedynie i wyłącznie na okazaniu planu Bożego, czyli Epifanii i całkowitym jego wypełnieniu w świecie oraz w jego historii, w której Bóg przez misje jawnie realizuje historię zbawienia. Działalność misyjna uobecnia Chrystusa, sprawcę zbawienia, przez słowo Ewangelii i sprawowanie sakramentów, których szczytem i ośrodkiem jest Najświętsza Eucharystia. (**AdG 9**)

12 Października

Kościół posłany przez Chrystusa, aby ukazywać miłość Bożą i zaszczeniać ją wszystkim ludziom i narodom, jest świadom tego, że ma jeszcze do wykonania wielkie dzieło misyjne. Albowiem dwa miliardy ludzi – a liczna ich z dnia na dzień rośnie – którzy tworzą wielkie i określone społeczności, zespolone trwałymi więzami życia kulturalnego, starymi religijnymi tradycjami, silnymi węzłami społecznymi, nie słyszało wcale albo prawie wcale radosnej nowiny ewangelicznej. Jedni z nich wyznają którąś z wielkich religii, dla innych zaś obca jest znajomość Boga, jeszcze inni wyraźnie przeczą Jego istnieniu, a nawet niekiedy zwalczają prawdę o istnieniu Boga. Aby móc ofiarować wszystkim tajemnicę zbawienia i życie przyniesione przez Boga, powinien Kościół wrosnąć w te wszystkie społeczności [...]. (**AdG 10**)

13 Października

[...] Wszyscy bowiem wyznawcy Chrystusa, gdziekolwiek się znajdują, są zobowiązani tak ukazywać świadectwem słowa i przykładem życia nowego człowieka, przyobleczonego przez chrzest i działanie Ducha Świętego, który umocnił ich w sakramencie bierzmowania, aby inni widząc ich dobre czyny, chwalili Ojca (por. Mt 5, 16) i pełniej pojęli prawdziwy sens życia ludzkiego i powszechną więź wspólnoty ludzkiej. (**AdG 11**)

14 Października

[...] Miłość chrześcijańska obejmuje wszystkich, bez względu na rasę, pochodzenie społeczne czy religię; nie oczekuje też żadnej korzyści czy wdzięczności. Jak bowiem Bóg umiłował nas miłością bezinteresowną, tak i wierni powinni z miłością troszczyć się o człowieka, okazując mu taką samą miłość, z jaką Bóg szukał człowieka. Jak więc Chrystus obchodził wszystkie miasta i wioski uzdrawiając wszelkie choroby i niemoce na znak, że nadeszło Królestwo Boże (Por. Mt 9, 35; Dz 10, 38), tak i Kościół przez dzieci swoje łączy się z ludźmi każdego stanu. [...] (**AdG 12**)

15 Października

[...] Nowo nawrócony bowiem wchodzi za łaską Bożą na drogę duchową, na której, mając już udział przez wiarę w tajemnicy Śmierci i Zmartwychwstania, przechodzi ze starego do nowego człowieka doskonałego w Chrystusie (por. Kol 3, 5–10; Ef 4, 20–24). To przejście przynoszące z sobą postępującą zmianę myśli i obyczajów powinno uwidocznić się w swych społecznych skutkach [...]. (**AdG 13**)

16 Października

Duch Święty, który przez niesienie Słowa i głoszenie Ewangelii wzywa wszystkich ludzi do Chrystusa i budzi w sercach posłuszeństwo wierze – kiedy wierzą-

cych w Chrystusa rodzi we chrzcie do nowego życia, wówczas gromadzi ich w jeden Lud Boży, który jest „rodzajem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym” (1 P 2, 9). (**AdG 15**)

17 Października

[...] W naszych czasach, kiedy odczuwa się brak kapłanów do głoszenia Ewangelii tak licznym wiernym i do wykonywania posługi duszpasterskiej, urząd katechistów posiada szczególne znaczenie. Dlatego ich wykształcenie powinno się tak zorganizować i dostosować do postępu kultury, aby mogli jako dzielni współpracownicy kapłanów jak najlepiej wykonywać swoje zadanie, obarczane coraz to nowymi i poważniejszymi obowiązkami. (**AdG 16**)

18 Października

Ponieważ Kościół partykularny powinien jak najdoskonalej odzwierciedlać Kościół powszechny, ma on sobie dobrze uświadomić fakt, że jest posłany również do tych, którzy w Chrystusa nie wierzą, a żyją razem z nim na tym samym terytorium, aby przez świadectwo życia poszczególnych wiernych i całej wspólnoty stać się znakiem ukazującym im Chrystusa. (**AdG 20**)

19 Października

Kościół nie jest naprawdę założony, nie żyje w pełni ani też nie jest doskonałym znakiem Chrystusa wśród

ludzi, jeżeli wraz z hierarchią nie istnieje i nie pracuje autentyczny laik. Ewangelia bowiem nie może zapuścić głębokich korzeni w umysłach, w życiu i pracy jakiegoś narodu bez czynnego udziału ludzi świeckich. (**AdG 21**)

20 Października

[...] Szczególnym ich obowiązkiem, mężczyzn i kobiet, jest świadectwo o Chrystusie, które winni dawać życiem i słowem w rodzinie, w swojej grupie społecznej i środowisku pracy. Trzeba bowiem, by w nich objawił się nowy człowiek stworzony według wzoru Boga w sprawiedliwości i świętości polegającej na prawdzie (por. Ef 4, 24). Tę nowość życia powinni wyrażać w obrębie społeczności i kultury ojczystej, zgodnie z tradycjami swego narodu. (**AdG 21**)

21 Października

Chociaż obowiązek rozszerzania wiary ciąży w odpowiedniej części na każdym uczniu Chrystusowym (por. Sobór Wat. II, Konst. dogm. o Kościele, „Lumen gentium”, nr 17, s. 21.), to jednak Chrystus Pan powołuje zawsze z liczby uczniów tych, których sam chce, aby byli z Nim i aby mógł ich wysłać na głoszenie nauki narodom [...]. (**AdG 23**)

22 Października

Misjonarz, przepojony żywą wiarą i niesłabnącą nadzieją, niech będzie mężem modlitwy; niech płonie

duchem mocy, miłości i trzeźwości (por. 2 Tm 1, 7); niech uczy się wystarczać sobie w potrzebach swoich (por. Flp 4, 11); w duchu ofiary niech nosi w sobie konanie Jezusa, aby życie Jezusa objawiało się w tych, do których się go posyła (por. 2 Kor 4, 10 nn). (**AdG 25**)

23 Października

Wierni Chrystusowi, ponieważ posiadają różne dary (por. Rz 12, 6), powinni współpracować w dziele ewangelizacji, każdy zależnie od okoliczności, możliwości, darów łaski i urzędu (por. 1 Kor 3, 10). (**AdG 28**)

24 Października

Ponieważ cały Kościół jest misyjny i dzieło ewangelizacji jest podstawowym zadaniem Ludu Bożego, święty Sobór wzywa wszystkich do głębokiej odnowy wewnętrznej, aby mając żywą świadomość własnej odpowiedzialności za rozszerzenie Ewangelii, podjęli swoją część w dziele misyjnym wśród narodów. (**AdG 35**)

25 Października

Wszyscy wierni, jako członki żywego Chrystusa, wcieleni i upodobnieni do Niego przez chrzest, bierzmowanie i Eucharystię, zobowiązani są do współpracy w szerzeniu i w rozwoju Jego Ciała, aby jak najprędzej doprowadzić je do pełni (por. Ef 4, 13). Dlatego też

wszyscy synowie Kościoła winni mieć żywą świadomość odpowiedzialności swojej za świat, powinni pielęgnować w sobie ducha prawdziwie katolickiego i poświęcić swe siły dziełu ewangelizacji. Jednakże niech wszyscy wiedzą, że pierwszą i najważniejszą ich powinnością w szerzeniu wiary jest głębokie życie chrześcijańskie. [...] (**AdG 36**)

26 Października

[...] Aby zaś chrześcijanie wszyscy i każdy z osobna poznali dokładnie obecny stan Kościoła w świecie i usłyszeli tłumy wołające: „pomóż nam” (por. Dz 16, 9), należy podawać takie wiadomości o misjach – posługując się także nowoczesnymi, środkami społecznego przekazywania myśli – aby uważając działalność misyjną za swoją, otwierali serca na tak ogromne i głębokie potrzeby ludzi i starali się im pomóc. (**AdG 36**)

27 Października

Ponieważ zaś Lud Boży żyje we wspólnotach, przede wszystkim diecezjalnych i parafialnych, i w nich niejako okazuje się widoczny, muszą również i one świadczyć o Chrystusie wobec narodów. Łaska odnowy może wzrastać we wspólnotach tylko wówczas, jeśli każda z nich rozszerza granice miłości aż po krańce ziemi i troszczy się o tych, którzy są z dala, w podobny sposób jak o własnych członków. (**AdG 37**)

28 Października

Stąd rodzi się owa wspólnota i współdziałanie Kościołów, która dzisiaj jest tak konieczna do prowadzenia dzieła ewangelizacji. Na mocy tej wspólnoty poszczególne Kościoły dzielą troski wszystkich innych Kościołów, powiadamiają się nawzajem o własnych potrzebach, wzajemnie się wspomagają, albowiem rozszerzanie Ciała Chrystusowego jest zadaniem całego Kolegium Biskupów (por. Sobór Wat. II, Konst. dogm. o Kościele, „Lumen gentium”, nr 23–24, s. 27–29). [...] **(AdG 38)**

29 Października

Kapłani zastępują Chrystusa i są współpracownikami stanu biskupiego w potrójnym świętym urzędzie, który z natury swej należy do posłannictwa Kościoła (por. Sobór Wat. II, Konst. dogm. o Kościele, „Lumen gentium”, nr 28, s. 34). Powinni więc dobrze zrozumieć, że ich życie jest poświęcone również na służbę misjom. Ponieważ zaś na mocy swego powołania – które polega głównie na sprawowaniu Eucharystii, udoskonalającej Kościół – pozostają we wspólnocie z Chrystusem – Głową i innych do tej wspólnoty prowadzą, muszą zdawać sobie sprawę z tego, ile to jeszcze brakuje do pełni Jego Ciała i ile zatem trzeba wkładu pracy, by Ono z dniem każdym wzrastało. **(AdG 39)**

30 Października

Ludzie świeccy współpracują w dziele ewangelicznym Kościoła i uczestniczą w jego zbawczym posłannictwie jako świadkowie i jako żywe narzędzia (por. Sobór Wat. II, Konst. dogm. o Kościele, „Lumen gentium”, nr 33, 35, s. 39, 40–41), zwłaszcza jeśli powołani przez Boga – zostaną do tej pracy przyjęci przez biskupa. W krajach już chrześcijańskich świeccy współpracują w dziele ewangelizacji, pielęgnując w sobie i w innych znajomość i umiłowanie misji, budząc powołania misyjne we własnej rodzinie, w stowarzyszeniach katolickich i w szkołach, ofiarując wszelkiego rodzaju pomoc, aby dar wiary, który darmo otrzymali i innym można było przekazać. [...] (**AdG 41**)

31 Października

[...] Wreszcie niech świeccy chętnie udzielają pomocy społeczno-gospodarczej narodom będącym na drodze rozwoju; a pomoc ta jest tym bardziej godna pochwały, im bardziej ma na uwadze zakładanie instytucji, które dotyczą podstawowych struktur życia społecznego lub przeznaczone są do wykształcenia osób [...]. (**AdG 41**)

Różaniec do Najświętszej Maryi Panny

obchodząc Miesiąc Misyjny w 2023 r.

W orędziu na Światowy Dzień Misyjny 2023 papież przypomina o znaczeniu modlitwy za uczniów, którzy podążają za Jezusem w Jego misji ewangelizacyjnej. Sami jesteśmy misjonarzami!

„Aby przynosić owoce, musimy trwać zjednoczeni z Nim (por. J 15, 4–9). A to zjednoczenie dokonuje się przez codzienną modlitwę, zwłaszcza w adoracji, w milczącym trwaniu w obecności Pana, który pozostaje z nami w Eucharystii. Pielęgnując z miłością tę komunie z Chrystusem, uczeń-misjonarz może stać się mistykiem w działaniu. Niech nasze serce zawsze tęskni za towarzystwem Jezusa, szepcząc żarliwą prośbę dwóch uczniów z Emaus, zwłaszcza gdy nadchodzi wieczór: „Zostań z nami, Panie!” (por. Łk 24, 29).”
(z orędzia Papieża Franciszka na Światowy Dzień Misyjny 2023)

Oprócz wspomnianej modlitwy adoracji przed Najświętszym Sakramentem, modlitwa różańcowa niewątpliwie ma swoje znaczenie i aktualność. Modlitwa

za siebie jako uczniów-misjonarzy, ale także modlitwa za wszystkich ludzi w Kościele, którzy są misjonarzami Ewangelii. Bez modlitwy w służbie Słowa Bożego nic nie jest możliwe.

„Jak stwierdza apostoł Paweł, miłość Chrystusa porzywa nas i przynagła (por. 2 Kor 5, 14). Chodzi tu o podwójną miłość: miłość Chrystusa do nas, która pociąga, inspirowa i wzbudza naszą miłość do Niego. I właśnie ta miłość sprawia, że Kościół wychodzący ku światu jest wiecznie młody, a wszyscy jego członkowie mają misję głoszenia Ewangelii Chrystusa, przekonani, że „za wszystkich umarł po to, aby ci, co żyją, już nie żyli dla siebie, lecz dla Tego, który za nich umarł i zmartwychwstał” (w. 15). Każdy może wnieść swój wkład w ten ruch misyjny: modlitwą i działaniem, ofiarą pieniężną i cierpieniem, własnym świadectwem.” (z *orędzia Papieża Franciszka na Światowy Dzień Misyjny 2023*)

Robimy znak krzyża mówiąc:

W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

Na krzyżyku odmawiamy „Wierzę w Boga”:

Wierzę w Boga, Ojca Wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi; i w Jezusa Chrystusa Syna Jego Jedyngo Pana naszego; który się począł z Ducha Świętego, narodził się z Maryi Panny, umęczon pod Ponckim

Piłatem, ukrzyżowan, umarł i pogrzebion. Zstąpił do Piekieł; trzeciego dnia zmartwychwstał; wstąpił na Niebiosa, siedzi po prawicy Boga, Ojca Wszechmogącego; stamtąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych. Wierzę w Ducha Świętego, Święty Kościół powszechny, Świętych obcowanie, grzechów odpuszczenie, ciała zmartwychwstanie i żywot wieczny. Amen.

Na pierwszym paciorku odmawiamy „Ojcze nasz”:

Ojcze nasz, któryś jest w niebie, święć się Imię Twoje. Przyjdź Królestwo Twoje, bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj i odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom i nie wódz nas na pokuszenie, ale nas zbaw ode złego. Amen.

Na trzech dalszych odmawiamy „Zdrowaś Maryjo”:

Zdrowaś Maryjo, łaskiś pełna, Pan z Tobą; błogosławionaś ty między niewiastami i błogosławiony owoc żywota Twojego, Jezus. Święta Maryjo, Matko Boża, módl się za nami grzesznymi, teraz i w godzinę śmierci naszej. Amen.

Następnie uwielbiamy Trójcę Przenajświętszą mówiąc:

Chwała Ojcu, i Synowi, i Duchowi Świętemu. Jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen

W czasie Miesiąca Misyjnego są proponowane urywki na każdy dzień z Dekretu Soboru Watykańskiego II o działalności misyjnej Kościoła „Ad gentes”. (zob. str. 17)

Na początku każdej z pięciu tajemnic mówimy nazwę tej tajemnicy Różańca św. (podane niżej) oraz rozważamy. Każdej tajemnicy towarzyszy opisana wcześniej dziesiątka różańca. Rozpoczyna się ona modlitwą „Ojcze nasz”, po niej odmawia się dziesięciokrotnie „Zdrowaś Maryjo” na mniejszych paciorkach. Kończymy tajemnicę oddaniem chwały Trójcy Świętej przez odmówienie „Chwała Ojcu...” i prosząc o wstawiennictwo Maryi:

O Maryjo bez grzechu poczęta, módl się za nami, którzy się do Ciebie uciekamy.

Potem odmawiamy także tak zwaną modlitwę fatimską: „O mój Jezu, przebacz nam nasze grzechy, zachowaj nas od ognia piekielnego, zaprowadź wszystkie dusze do nieba i pomóż szczególnie tym, którzy najbardziej potrzebują Twojego miłosierdzia”.

Na zakończenie Różańca świętego można odśpiewać:

RÓŻAŃCOWA PANI NIEBA, ZIEMI,
Pozdrawiamy Cię głosy naszymi.

Ref. Do Ciebie się cały świat ucieka,
Przez różaniec Twej pomocy czeka,
Różańcowa Dziewico Maryjo.

Przyszłaś do nas z matczynym zadaniem:
Przestrzec ludzkość przed Bożym karaniem.

Mówisz, że chcesz być dla nas obroną
I ratować dusze, które toną.

Rzekłeś, że świat grzechem jest zatruty,
więc żądałeś po trzykroć pokuty.

Ty w Fatimie wskazałeś różaniec,
dla grzeszników to obrony szaniec.

Tajemnice różańca świętego
zdepczą wroga zbawienia naszego.

Wtedy Serce me zatryumfuje,
ludzkość całą ono uratuje.

Tajemnice Różańca świętego

Część pierwsza

Tajemnice radosne
(w poniedziałek i sobotę)

1. ZWIASTOWANIE MARYI, IŻ JEST MATKĄ SYNA BOŻEGO.

Lecz anioł rzekł do Niej: «Nie bój się, Maryjo, znalazłaś bowiem łaskę u Boga. Oto poczniesz i porodysz Syna, któremu nadasz imię Jezus. Na to rzekła Maryja: «Oto ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa twego». (Łk 1, 30–31.38)

2. NAWIEDZENIE ŚWIĘTEJ ELŻBIETY.

Gdy Elżbieta usłyszała pozdrowienie Maryi, poruszyło się dzieciątko w jej łonie, a Duch Święty nappełnił Elżbietę. Wydała ona głośny okrzyk i powiedziała: «Błogosławionaś Ty między niewiastami i błogosławiony jest owoc Twojego łona». (Łk 1, 41–42)

3. NARODZENIE PANA JEZUSA.

Kiedy tam przebywali, nadszedł dla Maryi czas rozwiązania. Powiła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie. (Łk 2, 6–7)

4. OFIAROWANIE JEZUSA W ŚWIĄTYNI.

Gdy potem upłynęły dni ich oczyszczenia według Prawa Mojżeszowego, przynieśli Je do Jerozolimy, aby przedstawić Panu. On wziął Je w objęcia, błogosławił Boga i mówił: «Teraz, o Władco, pozwól odejść słudze Twemu w pokoju, według Twojego słowa. Bo moje oczy ujrzały Twoje zbawienie». (Łk 2, 22.28–30)

5. ODNALEZIENIE PANA JEZUSA WŚRÓD UCZONYCH W ŚWIĄTYNI.

Kiedy wracali po skończonych uroczystościach, został młody Jezus w Jerozolimie, a tego nie zauważyli Jego Rodzice. Dopiero po trzech dniach odnaleźli Go w świątyni, gdzie siedział między nauczycielami, przy-słuchiwał się im i zadawał pytania. Na ten widok zdziwili się bardzo, a Jego Matka rzekła do Niego: «Synu, czemuś nam to uczynił? Oto ojciec Twój i ja z bólem serca szukaliśmy Ciebie». Lecz On im odpowiedział: «Czemuście Mnie szukali? Czy nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca?» (Łk 2, 43.46.48–49).

Część druga

Tajemnice światła

(w czwartek)

1. CHRZEST PANA JEZUSA W JORDANIE.

W owym czasie przyszedł Jezus z Nazaretu do Galilei

i przyjął od Jana chrzest w Jordanie. W chwili, gdy wychodził z wody, ujrzał rozwierające się niebo i Ducha jak gołębicę zstępującego na Niego. A z nieba odezwał się głos: «Tyś jest mój Syn umiłowany, w Tobie mam upodobanie». (Mk 1, 9–11)

2. OBJAWIENIE SIĘ PANA JEZUSA W KANIE GALILEJSKIEJ.

A kiedy zabrakło wina, Matka Jezusa rzekła do Niego: «Nie mają wina». Jezus Jej odpowiedział: «Czyż to moja lub Twoja sprawa, Niewiasto? Czy jeszcze nie nadeszła godzina moja?» Wtedy Matka Jego powiedziała do sług: «Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie» (Jn 2, 3–5).

3. GŁOSZENIE KRÓLESTWA I WZYWANIE DO NAWRÓCENIA.

Gdy Jan został uwięziony, Jezus przyszedł do Galilei i głosił Ewangelię Bożą. Mówił: «Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię!» (Mk 1, 14–15)

4. PRZEMIENIENIE PAŃSKIE NA GÓRZE TABOR.

W jakieś osiem dni po tych naukach wziął z sobą Piotra, Jana i Jakuba i wyszedł na górę, aby się modlić. Gdy się modlił, wygląd Jego twarzy się odmienił, a Jego odzienie stało się lśniaco białe. Gdy jeszcze to mówił, pojawił się obłok i osłonił ich; zlékli się, gdy weszli w obłok. A z obłoku odezwał się głos: «To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!» (Łk 9, 28–29.34–35).

5. USTANOWIENIE EUCHARYSTII.

Następnie wziął chleb, odmówiwszy dziękczynienie, połamał go i podał im, mówiąc: «To jest Ciało moje, które za was będzie wydane: to czyńcie na moją pamiątkę!» Tak samo i kielich [wziął] po wieczerzy, mówiąc: «Ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej, która za was będzie wylana». (Łk 22, 19–20)

Część trzecia

Tajemnice bolesne

(we wtorek i piątek)

1. MODLITWA PANA JEZUSA W OGRÓJCU.

Wtedy przyszedł Jezus z nimi do ogrodu, zwanego Getsemani, i rzekł do uczniów: «Usiądźcie tu, Ja tymczasem odejdę tam i będę się modlił». I odszedłszy nieco dalej, upadł na twarz i modlił się tymi słowami: «Ojcze mój, jeśli to możliwe, niech Mnie omiśnie ten kielich! Wszakże nie jak Ja chcę, ale jak Ty». (Mt 26, 36.39)

2. BICZOWANIE PANA JEZUSA.

Rzekł do Niego Piłat: «Cóż to jest prawda?» To powiedziawszy, wyszedł ponownie do Żydów i rzekł do nich: «Ja nie znajduję w nim żadnej winy». Wówczas Piłat zabrał Jezusa i kazał Go ubiczować. (Jn 18, 38–39, 1)

3. CIERNIEM UKORONOWANIE PANA JEZUSA.

A żołnierze, upłótszy koronę z cierni, włożyli Mu ją na głowę i okryli Go płaszczem purpurowym. Potem podchodzili do Niego i mówili: «Witaj, Królu żydowski!» i policzkowali Go. Jezus więc wyszedł na zewnątrz w koronie cierniowej i płaszczu purpurowym. Piłat rzekł do nich: «Oto Człowiek». (Jn 19, 2–3.5)

4. DŹWIGANIE KRZYŻA NA KALWARIĘ.

Był to dzień Przygotowania Paschy, około godziny szóstej. Piłat rzekł do Żydów: «Oto wasz król!» A oni krzyczeli: «Precz! Precz! Ukrzyżuj go!» Piłat powiedział do nich: «Czyż króla waszego mam ukrzyżować?» Odpowiedzieli arcykapłani: «Poza cezarem nie mamy króla». Wtedy więc wydał Go im, aby Go ukrzyżowano. Zabrali zatem Jezusa. A On sam, dźwigając krzyż, wyszedł na miejsce zwane Miejszem Czaszki, które po hebrajsku nazywa się Golgota. Tam Go ukrzyżowano, a z Nim dwóch innych, z jednej i drugiej strony, pośrodku zaś Jezusa. (Jn 19, 14–18)

5. UKRZYŻOWANIE I ŚMIERĆ PANA JEZUSA.

Było już około godziny szóstej i mrok ogarnął całą ziemię aż do godziny dziewiątej. Słońce się zaćmiło i zasłona przybytku rozdarła się przez środek. Wtedy Jezus zawołał donośnym głosem: Ojcze, w Twoje ręce powierzam ducha mego. Po tych słowach wyzionął ducha. (Łk 23, 44–46).

Część czwarta

Tajemnice chwalebne

(w środę i niedzielę)

1. ZMARTWYCHWSTANIE PANA JEZUSA.

Gdy minął szabat, Maria Magdalena, Maria, matka Jakuba, i Salome nakupiły wonności, żeby pójść namaścić Jezusa. Weszły więc do grobu i ujrzały młodzieńca, siedzącego po prawej stronie, ubranego w białą szatę; i bardzo się przestraszyły. Lecz on rzekł do nich: «Nie bójcie się! Szukacie Jezusa z Nazaretu, ukrzyżowanego; powstał, nie ma Go tu. Oto miejsce, gdzie Go złożyli». (Mk 16, 1, 5–6)

2. WNIEBOWSTĄPIENIE PANA JEZUSA.

Potem wyprowadził ich ku Betanii i podniósłszy ręce błogosławił ich. A kiedy ich błogosławił, rozstał się z nimi i został uniesiony do nieba. Oni zaś oddali Mu pokłon i z wielką radością wrócili do Jeruzalem. (Łk 24, 50–52)

3. ZESŁANIE DUCHA ŚWIĘTEGO.

Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wicheru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też jakby języki ognia, któ-

re się rozdzielały, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić. (Dz 2, 1–4)

4. WNIEBOWZIĘCIE NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY.

Mój miły odzywa się i mówi do mnie: Wstań, moja przyjaciółko, moja piękna! Chodź! Bo oto minęła zima, skończyły się deszcze, ustały. Kwiatki ukazują się na ziemi, czas śpiewu nastał i gruchanie synogarylicy słyszać w naszej ziemi. Figowiec zarumienia już swoje owoce, a winna latorośl zakwita i wydaje woń. Wstańże, moja przyjaciółko, moja piękna, chodź! (Pnp 2, 10–13)

5. UKORONOWANIE MARYI NA KRÓLOWĄ NIEBA I ZIEMI

Wtedy rzekła Maryja: «Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy. Bo wejrzał na uniżenie Służebnicy swojej. Oto bowiem błogosławić mnie będą odtąd wszystkie pokolenia, gdyż wielkie rzeczy uczynił mi Wszechmocny; a święte jest Jego imię. (Łk 1, 46–49)

Na zakończenie Różańca św. odmawiamy:

„Witaj, Królowo”, Matko miłosierdzia, życie, słodczy i nadziejo nasza, witaj. Do Ciebie wołamy, wygnańcy synowie Ewy. Do Ciebie wzdychamy, jęcząc i płacząc

na tym łez padole. Przeto Orędowniczko nasza, Twoje miłosierne oczy na nas zwróć, a Jezusa, błogosławiony owoc żywota Twojego, po tym wygnaniu nam okaż. O łaskawa, o litościwa, o słodka Panno Maryjo.

„Modlitwę za zmarłych”

Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci.

Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci.

Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywają w pokoju. Amen.

„Modlitwę do Najświętszej Maryi Panny, prosząc za misje i o jedność Kościoła”

Pod Twoją obronę uciekamy się, święta Boża Rodzicielko, naszymi prośbami racz nie gardzić w potrzebach naszych, ale od wszelakich złych przygód racz nas zawsze wybawiać, Panno chwalebna i błogosławiona. O Pani nasza, Orędowniczko nasza, Pośredniczko nasza, Pocieszycielko nasza. Z Synem swoim nas pojednaj, Synowi swojemu nas polecaj, swojemu Synowi nas oddawaj.

„Modlitwę oddania się w opiekę świętemu Józefowi”

Do Ciebie, święty Józefie, uciekamy się w naszej niedoli. Wezwawszy pomocy Twej Najświętszej Oblubienicy, z ufnością również błagamy o Twoją opiekę. Przez miłość, która Cię łączyła z Niepokalaną Dziewicą, Bogarodzicą, i przez ojcowską Twą troskliwość, którą otaczałeś Dziecię Jezus, pokornie błagamy: wejrzyj łaskawie na dziedzictwo, które Jezus Chrystus nabył krwią swoją, i swoim potężnym wstawiennictwem dopomóż nam w naszych potrzebach.

Opatrznościowy stróżu Bożej Rodziny, czuwaj nad wybranym potomstwem Jezusa Chrystusa. Oddal od nas, ukochany Ojcze, wszelką zarazę błędów i zepsucia. Potężny nasz wybawco, przybądź nam łaskawie z niebiańską pomocą w tej walce z mocami ciemności, a jak niegdyś uratowałeś Dziecię Jezus z niebezpieczeństwa, które zagrażało Jego życiu, tak teraz broń świętego Kościoła Bożego od wrogich zasadzek i od wszelkiej przeciwności.

Otaczaj każdego z nas nieustanną opieką, abyśmy za Twoim przykładem i Twoją pomocą wsparci mogli żyć świętobliwie, umrzeć pobożnie i osiągnąć wieczną szczęśliwość w niebie. *Amen.*

Orędzie Ojca Świętego Franciszka na 97 Światowy Dzień Misyjny 22 października 2023 r.

***Pałające serca, stopy w drodze
(por. Łk 24, 13–35)***

Drodzy bracia i siostry!

Na tegoroczny Światowy Dzień Misyjny wybrałem temat inspirowany relacją uczniów z Emaus, z Ewangelii św. Łukasza (por. Łk 24, 13–35): „Pałające serca, stopy w drodze”. Owi dwaj uczniowie byli zdezorientowani i rozczarowani, ale spotkanie z Chrystusem w słowie i w łamanym Chlebie rozpałiło w nich entuzjazm, by wyruszyć ponownie do Jerozolimy i głosić, że Pan prawdziwie zmartwychwstał. W opowiadaniu ewangelicznym przemianę uczniów pojmujemy za pomocą kilku uderzających obrazów: pałające serca z powodu Pism wyjaśnianych przez Jezusa, oczy otwarte na rozpoznanie Go i, jako punkt kulminacyjny, stopy w drodze. Zastanawiając się nad tymi trzema aspektami, które wyznaczają drogę uczniów-misjonarzy, możemy

odnowić naszą gorliwość na rzecz ewangelizacji w dzisiejszym świecie.

**1. Pałające serca „kiedy Pisma nam wyjaśniał”:
Słowo Boże oświeca i przekształca
serce w misji.**

W drodze z Jerozolimy do Emaus serca dwóch uczniów były smutne – co było widać z ich twarzy – z powodu śmierci Jezusa, w którego uwierzyli (por. w. 17). Wobec porażki ukrzyżowanego Mistrza zawaliła się ich nadzieja, że jest On Mesjaszem (por. w. 21).

A oto „gdy tak rozmawiali i rozprawiali z sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi” (w. 15). Jak na początku powołania uczniów, także teraz w chwili ich zagubienia, Pan podejmuje inicjatywę, by zbliżyć się do swoich i iść obok nich. W swoim wielkim miłosierdziu nigdy nie przestaje być z nami, pomimo naszych wad, wątpliwości, słabości, pomimo tego, że smutek i pesymizm powodują, iż stajemy się „nierozumni i leniwi w sercu!” (w. 25), ludźmi małej wiary. Dziś, podobnie jak wówczas, Zmartwychwstały Pan jest blisko swoich uczniów-misjonarzy i idzie obok nich, zwłaszcza wtedy, gdy czują się zagubieni, zniechęceni, załęknieni w obliczu tajemnicy nieprawości, która ich otacza i chce przygnębić. Dlatego „nie pozwólmy się okraść z nadziei!” (Adhort. apost. Evangelii gaudium, 86). Pan jest większy od naszych problemów, zwłaszcza gdy

napotyamy je w głoszeniu światu Ewangelii, bo ta misja jest przecież Jego, a my jesteśmy tylko Jego pokornymi współpracownikami, „sługami nieużytecznymi” (por. Łk 17, 10).

Wyrażam moją bliskość w Chrystusie ze wszystkim misjonarzami i misjonarkami na świecie, zwłaszcza tymi, którzy przeżywają trudne chwile: Zmartwychwstały Pan, drodzy przyjaciele, jest zawsze z wami i widzi waszą ofiarność i wasze poświęcenie dla misji ewangelizacji w dalekich miejscach. Nie każdy dzień życia jest pełen słońca, ale pamiętajmy zawsze o słowach Pana Jezusa, skierowanych do przyjaciół przed Jego męką: „na świecie doznacie ucisku, ale miejcie odwagę: Jam zwyciężył świat” (J 16, 33).

Po wysłuchaniu dwóch uczniów na drodze do Emaus, zmartwychwstały Jezus „zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego” (Łk 24, 27). A serca uczniów rozpały się, bo w końcu zwierzyli się sobie nawzajem: „Czy serce nie pałało w nas, kiedy rozmawiał z nami w drodze i Pisma nam wyjaśniał?” (w. 32). Bo Jezus jest żywym Słowem, które jako jedyne może rozpać serce, oświecić je i przemienić.

W ten sposób lepiej rozumiemy stwierdzenie św. Hieronima: „Nieznajomość Pisma Świętego jest nieznajomością Chrystusa” (In Is., Prolog). „Bez Pana, który nas wprowadza, niemożliwe jest zrozumienie głębokości

Pisma Świętego. To działa również w drugą stronę: bez Pisma Świętego, wydarzenia z misji Jezusa oraz Jego Kościoła w świecie, są niemożliwe do odczytania” (List apost. Motu proprio, Aperuit illis, 1). Zatem znajomość Pisma Świętego jest ważna dla życia chrześcijanina, a jeszcze bardziej dla głoszenia Chrystusa i Jego Ewangelii. W przeciwnym razie cóż przekazuje się innym, jeśli nie własne pomysły i plany? I czy zimne serce może kiedykolwiek rozpaść serca innych?

Pozwólmy zatem, aby zawsze towarzyszył nam zmartwychwstały Pan, który wyjaśnia nam sens Pisma Świętego. Pozwólmy, by On rozpałił nasze serca, oświecił nas i przemienił, abyśmy mogli głosić światu Jego tajemnicę zbawienia z mocą i mądrością, które pochodzą od Jego Ducha.

2. Oczy, które „otworzyły się i rozpoznały Go” przy łamaniu chleba.

***Jezus obecny w Eucharystii jest szczytem i
źródłem misji.***

Serca pałające z powodu słowa Bożego sprawiły, że uczniowie z Emaus poprosili tajemniczego Wędrowca, aby pozostał z nimi, gdy wieczór już zapadał. A gdy zasiedli do stołu, otworzyły się im oczy i rozpoznali Go, kiedy połamał chleb. Decydującym elementem, który otwiera oczy uczniom, jest sekwencja czynności wykonywanych przez Jezusa: wzięcie chleba, pobło-

gosławienie go, połamanie i podanie im. Są to zwykłe gesty żydowskiego pana domu, ale wykonane przez Jezusa Chrystusa z łaską Ducha Świętego, odnawiają dla dwóch współbiesiadników znak rozmnożenia chlebów, a zwłaszcza znak Eucharystii, sakramentu ofiary krzyżowej. Ale w chwili, gdy rozpoznają Jezusa w Tym, który łamie chleb, „On zniknął im z oczu” (Łk 24, 31). Ten fakt pozwala nam zrozumieć istotną rzeczywistość naszej wiary: Chrystus, który łamie chleb, staje się teraz Chlebem łamanym, dzielonym z uczniami a potem przez nich spożywanym. Stał się niewidzialny, ponieważ teraz wstąpił w serca uczniów, aby jeszcze bardziej je rozpalic, skłaniając ich do ponownego bezzwłocznego wyruszenia, aby przekazać wszystkim wyjątkowe doświadczenie spotkania ze Zmartwychwstałym! Zmartwychwstały Chrystus jest więc Tym, który łamie chleb, a jednocześnie jest Chlebem łamanym dla nas. Zatem, każdy uczeń-misjonarz jest powołany, aby stać się jak Jezus i w Nim, dzięki działaniu Ducha Świętego, tym, który łamie chleb i tym, który jest chlebem dla świata.

W związku z tym należy pamiętać, że zwykłe łamanie chleba materialnego z głodnymi w imię Chrystusa, jest już chrześcijańskim aktem misyjnym. Tym bardziej łamanie Chleba eucharystycznego, którym jest sam Chrystus, jest działaniem misyjnym par excellence, ponieważ Eucharystia jest źródłem i szczytem życia i misji Kościoła.

Papież Benedykt XVI przypomniał nam: „Nie możemy zatrzymać dla siebie miłości, którą celebруем w tym sakramencie [Eucharystii]. Domaga się ona ze swej natury, by była przekazana wszystkim. To, czego świat potrzebuje, to miłość Boga, spotkanie z Chrystusem i wiara w Niego. Dlatego Eucharystia nie tylko jest źródłem i szczytem życia Kościoła, ale również jego misji: »Kościół autentycznie eucharystyczny jest Kościołem misyjnym»” (Adhort. apost. Sacramentum caritatis, 84).

Aby przynosić owoce, musimy trwać zjednoczeni z Nim (por. J 15, 4–9). A to zjednoczenie dokonuje się przez codzienną modlitwę, zwłaszcza w adoracji, w milczącym trwaniu w obecności Pana, który pozostaje z nami w Eucharystii. Pielęgnując z miłością tę komunie z Chrystusem, uczeń-misjonarz może stać się mistykiem w działaniu. Niech nasze serce zawsze tęskni za towarzystwem Jezusa, szepcząc żarliwą prośbę dwóch uczniów z Emaus, zwłaszcza gdy nadchodzi wieczór: „Zostań z nami, Panie!” (por. Łk 24, 29).

3. Stopy w drodze – z radością opowiadania o Zmartwychwstałym Chrystusie. Wieczna młodość Kościoła, który zawsze wychodzi.

Uczniowie otworzywszy oczy, rozpoznając Jezusa po „łamanu chleba”, „w tej samej godzinie wybrali się

i wrócili do Jerozolimy” (por. Łk 24, 33). To pójście z pośpiechem, by podzielić się z innymi radością ze spotkania z Panem, pokazuje, że „radość Ewangelii napęłnia serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem Chrystusem rodzi się zawsze i odradza radość” (Adhort. apost. Ewangelii gaudium, 1). Nie można prawdziwie spotkać Jezusa zmartwychwstałego, nie będąc rozpalonym pragnieniem opowiedzenia tego wszystkim. Dlatego pierwszym i głównym bogactwem misji są ci, którzy rozpoznali Chrystusa zmartwychwstałego w Piśmie Świętym i w Eucharystii, i którzy noszą w sercu Jego ogień, a w swoim spojrzeniu Jego światło. Mogą oni dać świadectwo życia, które nigdy nie umiera, nawet w najtrudniejszych sytuacjach i najbardziej mrocznych chwilach.

Obraz „stóp w drodze” przypomina nam raz jeszcze o odwiecznej aktualności *missio ad gentes*, misji powierzonej Kościołowi przez Zmartwychwstałego Pana, aby ewangelizować każdego człowieka i każdy lud, aż po krańce ziemi. Dziś, bardziej niż kiedykolwiek, ludzkość zraniona wielkimi niesprawiedliwościami, podziałami i wojnami, potrzebuje Dobrej Nowiny o pokoju i zbawieniu w Chrystusie. Dlatego korzystam z okazji, by powtórzyć, że „wszyscy mają

prawo przyjąć Ewangelię. Chrześcijanie mają obowiązek głoszenia jej, nie wykluczając nikogo, nie jak ktoś, kto narzuca nowy obowiązek, ale jak ktoś, kto dzieli się radością, ukazuje piękny horyzont, ofiaruje upragnioną ucztę” (tamże, 14). Nawrócenie misyjne pozostaje głównym celem, jaki musimy sobie postawić jako jednostki i jako wspólnota, ponieważ „działalność misyjna stanowi wzorzec każdego dzieła Kościoła” (tamże, 15).

Jak stwierdza apostoł Paweł, miłość Chrystusa porwywa nas i przynagla (por. 2 Kor 5, 14). Chodzi tu o podwójną miłość: miłość Chrystusa do nas, która pociąga, inspirowa i wzbudza naszą miłość do Niego. I właśnie ta miłość sprawia, że Kościół wychodzący ku światu jest wiecznie młody, a wszyscy jego członkowie mają misję głoszenia Ewangelii Chrystusa, przekonani, że „za wszystkich umarł po to, aby ci, co żyją, już nie żyli dla siebie, lecz dla Tego, który za nich umarł i zmartwychwstał” (w. 15). Każdy może wnieść swój wkład w ten ruch misyjny: modlitwą i działaniem, ofiarami pieniężnymi i cierpieniem, własnym świadectwem. Papieskie Dzieła Misyjne są uprzywilejowanym narzędziem sprzyjającym tej współpracy misyjnej na płaszczyźnie duchowej i materialnej. Dlatego zbiórka ofiar z okazji Światowego Dnia Misyjnego jest przeznaczona na Papieskie Dzieło Rozkrzewiania Wiary.

Pilność działań misyjnych Kościoła, w sposób naturalny, zakłada coraz ściślejszą współpracę misyjną wszystkich jego członków na każdym szczeblu. Jest to zasadniczy cel procesu synodalnego, dokonywanego przez Kościół ze słowami kluczowymi: komunია, uczestnictwo, misja.

Taki proces nie jest z pewnością zamykaniem się Kościoła w sobie; nie jest procesem powszechnego sondażu, aby zdecydować, jak w parlamencie, w co należy wierzyć i co należy praktykować lub nie, zgodnie z ludzkimi preferencjami. Jest to raczej wyruszenie w drogę jak uczniowie z Emaus, słuchając Zmartwychwstałego Pana, który zawsze przychodzi między nas, aby wyjaśnić nam sens Pisma Świętego i połamać dla nas Chleb, abyśmy z mocą Ducha Świętego mogli pełnić Jego misję w świecie.

Tak jak owi dwaj uczniowie opowiadali innym o tym, co wydarzyło się w drodze (por. Łk 24, 35), tak i nasze głoszenie będzie radosnym opowiadaniem o Chrystusie Panu, o Jego życiu, męce, śmierci i zmartwychwstaniu, o cudach, jakie Jego miłość uczyniła w naszym życiu.

Zatem i my wyruszamy na nowo, oświeceni spotkaniem ze Zmartwychwstałym i ożywieni Jego Duchem. Wyruszamy z płonącymi sercami, otwartymi oczami, stopami w drodze, aby rozpalić inne serca Słowem Bożym, otworzyć inne oczy na Jezusa w Eucharystii

i zaprosić wszystkich do wspólnego kroczenia drogą pokoju i zbawienia, które Bóg w Chrystusie dał ludzkości.

Święta Maryjo, Matko drogi, Matko uczniów-misjonarzy Chrystusa i Królowo misji, módl się za nami!

Franciszek

Świadectwo misjonarza

Jak być misjonarzem w dzisiejszym świecie

Jak być misjonarzem dzisiaj? Postawa, którą misjonarz musi kultywować, to postawa słuchania. Mamy obraz misjonarza, który głosi, być może pokazując krzyż w uniesionej ręce. Dla mnie najbardziej autentyczny jest obraz osoby siedzącej w miejscu spotkań – czy to na ławce przed domem, czy na wiejskim placu – słuchającej. Słuchanie wspólnoty, a następnie poszczególnych osób, aby ich zrozumieć, jest podstawą każdego głoszenia. Nawet gdybym był misjonarzem w miejscu mojego urodzenia!

We współczesnej kulturze mówienie stało się niemal synonimem ataku. Wszędzie, od podwórka po debatę polityczną, trzeba zabierać głos, mówić szybko, zasypywać innych słowami. Rzadko uczestniczymy w prawdziwym dialogu, który zamiast tego jest wspólnym wzrastaniem w kierunku głębszego zrozumienia.

Narzucanie własnych pomysłów jest rzeczą daleką od misji. Misją jest odpowiadanie na pytania, które przez twoje działania rodzą się w sercach ludzi lub pytania, które są ukryte i trzeba ich wysłuchać, aby byli lepiej zrozumieni w pełnym szacunku i głębokim wysłucha-

niu. Tradycja afrykańska była ustna. Właśnie dlatego, że słowo nie zostało spisane, należało je przemyśleć i rozważyć przed wypowiedzeniem, a następnie każdy, kto je otrzymał, słuchał go z szacunkiem i uwagą, a jeśli było to ważne słowo, zachowywał je w swoim sercu. Jedną z pierwszych nauk, jakie otrzymałem po przybyciu do Afryki – właśnie do Chipata w Zambii – było nauczanie miejscowego księdza w podeszłym wieku, który powiedział mi: „Najskuteczniejsza jest katecheza na pogrzebach, które są najważniejszym momentem w życiu społecznym”. Na pogrzebie są wszyscy, niezależnie od religii. To, co powiesz, zapadnie w sercu i zostanie zapamiętane nawet na wiele lat.”

Słuchanie jest pierwszym krokiem do komunikowania się. Młodzi ludzie w Afryce uczą się słuchać. Nawet dzisiaj jestem zdumiony, kiedy znajduję się w grupie młodych ludzi lub dzieci i kiedy mówię, czuję na sobie bardzo uważne spojrzenia, które wyraża chęć zrozumienia tego co mówię. Każdy, kto nie umie słuchać, nie jest osobą dojrzałą. Nawet jeśli jest stary. Pamiętam starszego misjonarza, który nie cieszył się dużym szacunkiem miejscowej ludności i to mnie zadziwiło, nie rozumiałem powodów. Podczas wakacji w Kanadzie, w swojej ojczyźnie, miał założony aparat słuchowy i kiedy ludzie o tym usłyszeli, słyszałem rozbawiony komentarz: „Dlaczego on to założył, żeby lepiej słyszeć, przecież on mało kogo słuchał!”

Słuchając innych, człowiek uczy się słuchać Boga, nawet w ciszy. Osobiście moje powołanie na misje nie było wynikiem szczególnego oświecenia czy dramatycznego wydarzenia, ale progresywnej drogi, która rozpoczęła się od słuchania innych i Boga. Gdy przestałem słuchać, zgubiłem drogę. Z drugiej strony naprawdę wierzę, że źródłem modlitwy jest słuchanie Boga, być może po przekazaniu Mu naszych próśb i uczuć, które mamy w sercu.

Papież Franciszek jest wzorem. Jego słowa są zawsze pełne uwagi, słowa osoby, która słuchała innych i Boga, przekazuje to, czym żyje.

Ojciec Renato Kizito Sesana

Ksiądz misjonarz kombonianin w Afryce, dziennikarz i pisarz, założył wspólnotę „Koinonia” i promuje różne działania na rzecz powrotu na dobrą drogę byłych chłopców i dziewcząt ulicy w Kenii i Zambii.

MODLITWA

Ukaż się nam Panie,
szukającym Twego oblicza,
pielgrzymom ku Tobie,
wyjdź nam na spotkanie Boże,
my którzy wyruszyliśmy w drogę
a nie wiemy dokąd iść,
chodź z nami Panie;
ramię w ramię i bądź z nami
na drogach do Emaus;
i nie obrażaj się, jeśli nie rozpoznamy,
że idziesz z nami.

Ty, który sprawiasz,
że jesteśmy niepewni
a jednocześnie, rozpalasz nasze serca,
aby wprowadzić Cię
do centrum naszego życia.
Prosimy pozostań z nami Panie,
bo ma się ku wieczorowi,
a noc jest ciemna i długa.

(ks. Dawid Maria Turolido)

Spis treści

- 5** Przedmowa
- 17** Cytaty z Dekretu Soboru Watykańskiego II o działalności misyjnej Kościoła „Ad gentes” na każdy dzień października 2023 r.
- 30** Różaniec do Najświętszej Maryi Panny
- 35** Tajemnice Różańca świętego
- 44** Orędzie papieża Franciszka na Światowy Dzień Misyjny 2023 r.
- 54** *Świadectwo misjonarza*. Jak być misjonarzem w dzisiejszym świecie
- 58** Modlitwa

Autor zdjęcia na okładce:
Od www.shutterstock.com – P. Maxwell Photography

Pałające serca, stopy w drodze (por. Łk 24, 13–35)

MODLITWA RÓŻAŃCOWA DO NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY
OBCHODZĄC MIESIĄC MISYJNY 2023 R.

NACIONALINĖ MISIJŲ TARNYBA
ul. S. Skapo 4, LT-01122, kod firmowy 306008380
Konto bankowe LT57 7044 0901 0291 3209

Więcej informacji: misijos.katalikai.lt
info@misijos.katalikai.lt

Druk: UAB „Petro Ofsetas“,
ul. Naujoji Riovonių 25 C, LT-03153 Wilno
SL 1977. Nakład 3 001 egz.
Nr. zamówienia 2023/08-62
ISBN 978-609-96325-1-3

Książeczka rozpowszechniana jest bezpłatnie

Tematem miesiąca misyjnego w październiku 2023 r. jest „Pałające serca, stopy w drodze” (por. Łk 24, 13–35).

Biblijny epizod uczniów z Emaus towarzyszy nam na drodze misyjnej jedności. Uczniowie z Emaus, rozpoznawszy Mistrza przy łamaniu chleba, wstają i pospiesznie wracają do Jerozolimy, by ogłosić Jego Zmartwychwstanie. Jest to historia każdego misjonarza, zarówno w odległych krajach, jak i w kontekście naszego codziennego życia: spotykamy żywego Jezusa i niesiemy Go w darze innym, którzy Go jeszcze nie poznali.

Ta książeczka jest pomocą dla różnych wspólnot parafialnych w odmawianiu Różańca świętego w miesiącu misyjnym (październiku). Wraz z wiernymi z całego świata, także my na Litwie jesteśmy zaproszeni do bycia ogniwami w wielkim łańcuchu modlitwy, głoszenia Królestwa Bożego i jego szerzenia, z gorliwością serca. Wraz z uczniami z Emaus również my mówimy Panu: „Zostań z nami!” (Łk 24, 29) i razem z Jezusem umacniamy Kościół misyjny w świecie.

Książeczka rozpowszechniana jest bezpłatnie